

Şan olsun Nurettin'e!

Yıl 1974 ya da 1975 tir. Okullar açılacaktır. Ve tabii ki faşist çeteler saldıracaktır. Devrimciler tek tek okulları gözden geçirmekte ve muhtemel saldırıları püskürtmek için alınacak önlemleri planlamaktadır. Sıra Yükseliş'e gelir. Yükseliş için endişelenmeye gerek yoktur. Selim Açıan "Bitmedi Daha" da iki kişinin adını yazar. İki kişiden biri Nurettin Altaylı'dır. Nasılsa gerekeni yapacaklardır.

Nereden ve nasıl olacağı belli olmayan bir saldırıya karşı gerekeni yapacağından emin olunan iki kişiden biri olmak!

Salt varlığıyla bile endişeleri ortadan kaldırmak! Ve bu sorumluluğu üstlenirken ve bu güveni verirken henüz 20li yaşların başlarında olmak!

Nurettin Altaylı; ülkenin gördüğü ve yenisini bir daha ne zaman göreceğinin de belirsiz olduğu o Devrimciler Kuşağı'nın bir üyesi, kuşağının adını ve nitelemesini hak etmiş bir devrimcisidir.

Şan olsun Nurettin Altaylı'ya!

"Bu kuşağın hissiyatının ana kavramlarına yani, haksızlığa, zulme karşı haklı bir davaya adanmışlık; devrim beklentisi ve umudu ve dayanışma, paylaşım, güven gibi kavramlarla birlikte düşünülen yoldaşlık kavramlarına, bir kavramı daha eklemek gerek: Diğerkâmlık. Diğerkâm olmak paylaşım, dayanışma ve yoldaşlık kavramları tarafından da örtülü olarak içerilir. Ama bencilliğin, çıkarın bu kadar egemen olduğu bir dünyada bu kavramın altını daha da çizmek gerekir. Bu kuşağın üyeleri, belki de herşeyden önce birer diğerkâmdılar....

Kuşağın tüm dönem boyunca davranışlarına damga vuran hissiyatını tamamlamak için bir önceki kuşağın devrimcilerinin idamlarının ve katledilişlerinin kuşağın hemen her bireyinde yarattığı kavrayıştan bahsetmek gerekir. Aslında bu olaylar gerçekleşirken, geleceğin devrimcileri henüz ilk gençliklerini yaşamaktadırlar. Olayların içinde yer almazlar. Ama hem idamları hem Kızıldere'yi yaşamışlar, gelişmeleri gözlemlemişlerdir. Denizleri, Mahirleri ve daha sonra İbrahim Kaypakkaya'yı, devrimci mücadelenin kayıplarından daha ziyade kahramanları olarak görürler ve hatta efsaneleştirirler. Bu devrimci mücadelenin kahramanları giderek mücadelenin bayraklarına dönüşür. Ve bu kahramanların yaşamından kendi yaşamlarına ilişkin çıkardıkları ilk ders; bu ülkede devrimci mücadele vermenin ön koşulunun idamı, katledilmeyi, işkence görmeyi ve işkencede katledilmeyi göze almak olduğunu kendi deneyleriyle öğrenmişlerdir. Bu öğrendikleri ilkeye hep sadık kalırlar; bu yüzden "Delikanlım!/ Sen ki, ya bir köşe başında / kan sızarak kaşından / gebereceksin,/ ya da bir darağacında can vereceksin. / İyi bak yıldızlara / onları göremezsin belki bir daha..." satırlarında kendilerini görürler; bu yüzden aralarından düşen her birinin ardından "Ölenler / döğüşerek öldüler; / güneşe gömüldüler. / Vaktimiz yok onların matemini tutmaya!/ Akın var / güneşe akın!/Güneşi zaaaptedeceğiz / güneşin zaptı yakın!" satırlarını okuyup mücadelelerine kaldıkları yerden devam ettiler." (Yükselişliler Kitap taslağından)

Nurettin Altaylı o delikanlılardan biriydi. Ve gerçekten yıldızları 23 yaşından sonra göremedi. Ve devrimciler, onu yitirdikten sonra da matemini tutmadan mücadele bayraklarını yükseltmeye devam ettiler. Ama...

Nurettin Altaylı o bir daha yıldızları göremeyen delikanlılardan biridir. Ve hep delikanlı kalacak!

Ama unutmadık, unutmayacağız.

Yaşadığımız sürece Nurettin de tüm delikanlılarımız da bizimle yaşamaya devam edecekler!

Şan olsun Nurettin'e!

Şan olsun tüm delikanlılarımıza! Şan olsun tüm gidenlerimize!